Honorat II de Savoia

Autor:
Data de publicació: 24-10-2022

Honorat II de Savoia

Seigneur de Villars

Honorat II de Savoia, marquès de Villars, Amiral de França el 1569, museu historique de Versalles el 1834.

Altres títols
Almirall de França
Mariscal de França
Comte de Tende

Nascut
~1511

Va morir
20 de setembre de 1580 (als 69 anys)
Le Grand-Pressigny, Regne de França

Família
Savoia-Tende

Cònjuge(s)
Jeanne de Foix, vecomtessa de Castillon

Assumpte
Henriette de Savoie-Villars [fr]

Pare
Renat de Savoia

Mare
Anna Lascaris

Honorat de Savoia, marquès de Villars (c. 1511[1] - 20 de setembre de 1580, Le Grand-Pressigny) fou un mariscal de França i almirall de França. Nascut en una branca cadet de la casa de Savoia, va lluitar primer per Francesc I, i després Henri II durant les Guerres Italianes. Això incloïa combats a Hesdin i la batalla de Saint-Quentin. Durant aquest període també va dirigir diplomàcia per a la cort francesa, i va participar en les negociacions que van posar fi a les guerres italianes. Posteriorment va rebre el càrrec de tinent general del Llenguadoc, en el qual va suprimir els hugonots durant diversos anys abans de renunciar a la comissió el 1562.

Durant les Guerres de Religió del Francès va lluitar a Rouen, Saint-Denis i Moncontour. Durant la tercera guerra civil va rebre el càrrec d'Almirall per primera vegada, abans que fos restaurat a Coligny quan es va declarar la pau. Més promoció l'esperava durant la pau, ja que va assolir primer el càrrec de tinent general de Guyenne, després el títol de mariscal el 1571, i finalment el càrrec d'almirall de nou, a la mort de Coligny durant la massacre de Sant Bartomeu. Mantindria aquest títol increïblement prestigiós fins al 1578, quan es va veure obligat a renunciar-hi a favor de Carles, duc de Mayenne. Va morir el 1580.

Contingut

Primers anys i família
Honorat de Savoia era el segon fill de René de Savoia i Anna de Lascaris. [2] L'any exacte del seu naixement és incert, però no pot haver estat anterior a 1511. Va ostentar els títols de primer comte després marquès de Villars, comte de Tende et Sommerieve, baró de Pressigny-le-Grand et Hauvet, seigneur de Loyes, Marro, Préla, Vernant, Limon, Villeneuve, Cipières, La Garde, Loubet, Antibes i Ferrières-Lar-çon. Durant la seva carrera també es convertiria en primer Mariscal i després Almirall de França, tinent general a Guyenne i membre de l'Orde de Saint-Michel. [3]

El 1540 es va casar amb Jeanne Françoise de Foix, vescomtessa de Castillon (†1542), amb qui només va tenir un fill, Henriette de Savoie-Villars († 1611), que es va casar amb Carles, duc de Mayenne.

Apareix per primera vegada en els registres en rebre un regal de Francesc I que li va concedir diverses seigneuries a Blois el 1524. Cap a l'any 1531 probablement va assolir la seva majoria, ja que va ser el 25 d'agost de 1531 quan el duc de Savoia li va concedir el comtat de Villars. El 1533 esdevingué senyor de la cambra. [3]

Regnat de Francesc I
El 1536 va fer campanya a La Picardia per França, com a part de les guerres italianes. L'any següent va lluitar sota l'almirall Annebault lluitant a Thérouanne on l'Almirall va ser fet presoner. A principis de la dècada de 1540 va fer campanya al Rosselló sota l'autoritat del Dauphin, lluitant al costat del seu germà Claude, comte de Tende. Com a cavaller de la cambra va tenir sovint la necessitat d'estar a la cort, i va ser en una de les seves estades a Rambouillet que Francesc I va morir. [4]

Regnat d'Henri II
L'adveniment d'un nou regnat va portar l'ascens a Villars, el 1547 va ser nomenat tinent general del Llenguadoc. A més, va ser elevat a l'Orde de Saint-Michel. Va acompanyar Enric II de França en la seva entrada a Lorena el 1552 per apoderar-se dels tres bisbats de Toul Verdun i Metz. [5] El 1553 va participar en els intents d'alleujar el setge de Hesdin del duc de Savoia, l'esforç seria un fracàs i seria capturat. El 1554 havia estat alliberat, i Villars va rebre més càrrecs d'Henri, rebent la Seigneurie de Loches. [6] Va passar un temps a la cort del duc de Ferrara i va ser regularment objecte de queixes dels ducs sobre la conducta de la guerra. [7] Va ser fortament ferit a la batalla de Saint-Quentin el 10 d'agost de 1557, i els que l'envoltaven dubtaven que sobrevisqués, però abans de poder curar-se completament es va llançar a alleujar el setge de Corbie, atacant els assetjadors espanyols amb 300 homes i aconseguint aixecar el setge. [6] Al

costat dels fills de Montmorency, Villars va ser enviat a negociar amb el duc de Savoia, arribant al campament espanyol a finals d'octubre de 1558, i sent tractat a sopar pel duc. [8] Després de les negociacions, va ser convidat al torneig per celebrar la pau, en la qual Henri II va morir en un accident. [6]

Regnat de Francesc II

Amb la mort d'Henri II, la situació religiosa al regne, que havia estat precària, es va deteriorar en desordre, ja que els calvinistes embolats van començar a afirmar el seu culte públicament, sobretot arran de la conspiració d'Amboise. Això va representar una qüestió particular per a Villars en la seva posició de tinent general del Llenguadoc, regió on la reforma va ser més forta, cosa que va provocar que els seus esforços es consumessin amb "conducta sediciosa". [9] Des d'aquesta posició va supervisar la detenció dels predicadors i els seus partidaris, abans de fer que molts d'ells fossin executats sense judici. [10]

Regnat de Carles IX

Primera guerra civil

El març de 1562 va renunciar al seu càrrec de tinent general del Llenguadoc a Joyeuse. [10] Amb l'esclat de les Guerres de Religió del Francès el mes següent, Carles li va encarregar informar sobre la situació a Poitou, va visitar la ciutat de Châtellerault i va informar el rei de la lleialtat continuada dels habitants. Es va unir al principal exèrcit reial pel setge de Rouen a l'octubre. [11]

Llarga pau

Amb la pau declarada el 1563, va acompanyar Carles i la reina mare en la seva gran gira per França, amb l'objectiu de reforçar la lleialtat de les províncies a la corona i fer front a les reticències en adherir-se a l'Edicte d'Amboise. Mentre seguia la monarquia en aquesta gira el 1565, el duc de Savoia va elevar el seu comtat de Villars a marquesat. [11] El 1566 va estar entre els grans a l'Assemblée des Grands de France celebrada a Moulins, el resultat de les grans deliberacions va ser l'Ordenança de Moulins que tenia com a objectiu tornar l'ordre al país dividit. [12]

Segona i tercera guerra civil

Va lluitar per la corona durant la segona de les Guerres de Religió del Francès, lluitant a Saint-Denis el 1567. [12]

Durant la tercera guerra civil va lluitar en la decisiva victòria reial a Jarnac i Moncontour. A la primera, notant la presència de Robert Stuart, que havia matat el seu cunyat Montmorency al camp de Saint-Denis, va fer executar sumàriament Stuart. [13] A Moncontour, Villars va ser un dels cavallers que van rescatar el jove Anjou després de ser desembarcat durant un càrrec. Amb Coligny declarat enemic públic pel Parlement de París el 1569, els seus càrrecs es van perdre. Com a resultat Villars es va convertir en Almirall de França. [14]

Almirall de França

El 1570 va succeir a Blaise de Monluc com a lloctinent de Guyenne. [2] Ràpidament va ser objecte de la mateixa allau de queixes sobre violacions d'edictes de Jeanne d'Albret que havia estat la seva predecessora. [15] En aquest paper es va implicar cada vegada més en les lligues catòliques locals que s'havien format a la província durant la dècada anterior. [16] El rei el va recompensar encara més pel seu servei fent-lo mariscal de França el 30 de novembre de 1571. Després de la mort de Gaspard II de Coligny durant la massacre de Sant Bartomeu va tornar a prendre possessió del títol d'Almirall al costat d'una posició al conseil privé. Amb tots aquests nous càrrecs, va ser rellevat del seu paper de tinent general de Guyenne a favor del seu gendre. [14] A més, va heretar aquests títols pertanyents al seu nebot Honorat I de Savoia a la seva mort l'octubre de 1572, convertint-lo en comte de Tende et Sommerieve. [17]

En el seu nou paper d'almirall de França, va lluitar al costat d'Anjou durant la quarta guerra civil, dirigint les tropes gascones amb l'objectiu de reduir la ciutat de Montauban abans de veure's obligat a desviar-les al Setge de La Rochelle d'Anjou (1572-1573). Les tropes havien estat tan mal disciplinades que poc havia avançat contra la ciutat. [18] Va escriure desesperadament a la reina mare sobre les dificultats que tenia per pagar els seus homes i els danys resultants que això causava al camp. [19] Amb Damville entrant en rebel·lió el 1574 com a líder del partit polític, a Villars se li va oferir el seu antic paper de "comandant" del Llenguadoc, però va declinar el càrrec. [20] Va ser destituït com a almirall el 1578 a favor de la seva relació Charles de Lorraine, duc de Mayenne. Va ser nomenat membre de l'Orde de l'Esperit Sant l'1 de gener de 1579.

Fonts

Harding, Robert (1978). Anatomia d'una elit de poder: els governadors provincials a la França moderna. Premsa de la Universitat de Yale.
Panisse, Henri (1889). Les Comtes de Tendes de la Maison de Savoie. Librarie de Firmin-Didot et Cie.
Roelker, Nancy (1968). Reina de Navarra: Jeanne d'Albret. Premsa de la Universitat de Harvard.

Romier, Lucien (1913). Les Origines Politiques des Guerres de Religion II: La Fin de la Magnificience Ext?rieure le Roi Contre les Protestants (1555-1559). Librairie Académique Perrin et Cie.
Fusta, Jaume (2002). L'exèrcit dels reis: guerra, soldats i societat durant les guerres de religió a França, 1562-1576. Cambridge University Press.

Referències

^ Comte Henri de Panisse-Passis, Les comtes de Tende de la maison de Savoie, Firmin-Didot (París), 1889, p.137.
^ Jump up to:un b Recueil des lettres d'Enric IV, tom 1, pàgina 14, nota 1 (a la Wikisource francesa)
^ Jump up to:un b Panisse 1889, p. 137.
^ Panisse 1889, p. 138.
^ Panisse 1889, p. 139.
^ Jump up to:un b c Panisse 1889, p. 140.
^ Romier 1913, p. 202.
^ Romier 1913, p. 316.
^ Panisse 1889, p. 141.
^ Jump up to:un b Panisse 1889, p. 142.
^ Jump up to:un b Panisse 1889, p. 143.
^ Jump up to:un b Panisse 1889, p. 144.
^ Panisse 1889, p. 145.
^ Jump up to:un b Panisse 1889, p. 146.
^ Roelker 1968, p. 343.
^ Harding 1978, p. 60.
^ Panisse 1889.
^ Fusta 2002, p. 258.
^ Fusta 2002, p. 280.
^ Harding 1978, p. 61.

Enllaços externs

sant-esprit
(en francès) TO&C

Noblesa francesa

Precedit per
Renat de Savoia

Comte de Villars
1525-1565
Succeït per
Promogut a marquesat

Precedit per
Nova creació

Marquès de Villars
1565-1580
Succeït per
Henriette de Savoia-Villars

Categories:

Naixements de la dècada de 1510
1580 morts
Almiralls de l'Armada Francesa
Casa de Savoia
Mariscals de França
Francesos de les Guerres de Religió del Francès